

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyně JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Tomkové ve věci:

žalobkyně: **A.F.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

zastoupená JUDr. Rostislavem Puklem, advokátem
se sídlem Svatoplukova 519, 698 01 Veselí nad Moravou

proti
žalovanému: **M. J.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX, XXXXX

zastoupený JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem
se sídlem Žižkova 791, 697 01 Kyjov

o náhradu škody a nemajetkové újmy,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 C 128/2017-190,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích II až VII potvrzuje.
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 8.694 Kč, ve lhůtě do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Kratochvíly, advokáta se sídlem v Kyjově, Žižkova 791.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Hodoníně („dále jen soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 C 128/2017-190 (dále jen rozsudek soudu I. stupně) rozhodl takto:
 - I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 10 630 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 10 630 Kč od 19. 11. 2014 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - II. Žaloba se co do zaplacení částky 40 121 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 40 121 Kč od 19. 11. 2014 do zaplacení, zamítá.
 - III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 15 578,65 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce.
 - IV. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice Okresnímu soudu v Hodoníně soudní poplatek ve výši 1 089 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
 - V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice Okresnímu soudu v Hodoníně soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
 - VI. Žalobkyně je povinna zaplatit České republice Okresnímu soudu v Hodoníně náklady řízení ve výši 872,16 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
 - VII. Žalovaný je povinen zaplatit České republice Okresnímu soudu v Hodoníně náklady řízení ve výši 231,84 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Proti tomuto rozsudku, a to výslovně proti jeho výrokům II, III, IV a VI podala žalobkyně odvolání, ve kterém vyslovila nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně ohledně 50 % snížení náhrady škody. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že soud nevzal v úvahu, kdo vyvolal souzený konflikt a že bylo jednoznačně prokázáno, že to byl žalovaný, kdo neoprávněně vstoupil na pozemek žalobkyně, kde neměl co dělat, a kde napadl jejího manžela tím, že se mu snažil tlačit na horní část křovinořezu a tím tlačit spodní část na jeho nohy. Žalobkyně vyslovila názor, že pokud by žalovaný neoprávněně nevstoupil na její pozemek, vůbec by k žádnému konfliktu nedošlo. Žalobkyně uvedla, že nemůže jít k její tíži, že chtěla chránit svého manžela před snahou žalovaného poškodit jeho zdraví. Žalobkyně poukázala na opakované vyvolávání konfliktů žalovaným a jeho manželkou a jejich vstup na její pozemek. Žalobkyně namítla, že podmínky pro aplikaci ustanovení § 2953 občanského zákoníku splněny nebyly a navíc jí soud nedal možnost se k tomuto zamýšlenému postupu vyjádřit. Žalobkyně vyslovila názor, že jsou zde dány důvody pro zvýšení základní částky bolestného, a to i s ohledem na okolnosti, za jakých byla žalovaným shozena na zem, i s ohledem na to, že žalovaný tento konflikt vyvolal, a také s ohledem na její věk a charakter zranění, když bolesti ruky přetrvávají, což je pro ni stresující a obtěžující. Žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně, že by neměla mít právo na peněžitou náhradu za míru nepohodlí, stresu a obtíží se zajištěním prací v hospodářství a domácnosti po dobu fixace levé ruky. Dle názoru žalobkyně není podstatné, zda hradila či nehradila třetím osobám za výpomoc, neboť se fakticky jedná o odškodnění za omezení v obvyklém způsobu života, které však nelze nahradit jinak, než peněžitou náhradou, tedy stejně jako u nemajetkové újmy. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně a v celém rozsahu její žalobě vyhověl.
3. Žalovaný se ve svém písemném vyjádření zcela ztotožnil se skutkovým i právním hodnocením soudu prvního stupně a uvedl, že tvrzení žalobkyně uvedené v odvolání je nepravdivé a nemá žádnou oporu v provedeném dokazování. Žalovaný popřel, že by žalobkyni napadl a shodil ji na zem, v důsledku čehož by tato utrpěla zranění. Žalovaný uvedl, že to byl on, kdo byl napaden a tomuto útoku se bránil. Uvedl, že docházelo k sekání trávy manželem žalobkyně na pozemku v jeho vlastnictví, nikoliv na pozemku ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný uvedl, že s ohledem na incidenty, které vyvolává v okolí žalobkyně, chtěl vše nahrát na mobilní telefon, který mu žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

vyrazila z ruky. Žalovaný uvedl, že pokud žalobkyni při incidentu vznikla škoda, tak ta byla způsobena přičiněním samotné žalobkyně. Žalovaný navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně.

4. Odvolací soud posoudil odvolání žalobkyně jako včas podané, podané osobou oprávněnou k podání odvolání, přípustné a řádné (§ 204 odst. 1, § 201, § 202 odst. 2 a contrario, § 205 odst. 1 zákona č. 99/1963 občanského soudního řádu – dále již jen o.s.ř.). Ve svých důvodech je odvolání podřaditelné pod ustanovení § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., tedy, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod uvedený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., které zkoumá soud z úřední povinnosti, nebyly ze spisu zjištěny a v odvolání nebyly namítány.
5. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích II až VII, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné. Odvolací soud se nezabýval přezkoumáním výroku I rozsudku soudu prvního stupně, neboť tento výrok nebyl odvoláním žalobkyně napaden a navíc žalobkyni ani právo odvolání proti tomuto výroku nepřislušelo, neboť se jednalo o výrok přisuzující jí částku 10.630 Kč spolu s blíže specifikovaným úrokem z prodlení z této částky. Právo odvolání proti tomuto výroku by příslušelo pouze žalovanému, který odvolání proti tomuto výroku nepodal, tudíž tento výrok I nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).
6. Přestože žalovaná své odvolání nesměřovala proti výroku V rozsudku soudu prvního stupně, odvolací soud přezkoumal i tento výrok, neboť tento výrok ukládající žalovanému povinnost zaplatit soudní poplatek, je závislý na výroku ve věci samé.
7. Z obsahu spisu bylo zjištěno, že žalobkyně se žalobou ze dne 27. 4. 2017, podanou u soudu prvního stupně, domáhala po žalovaném náhrady škody a další nemajetkové újmy, která jí vznikla v důsledku jednání žalovaného, který jí měl dne 30. 4. 2014 na rozmezí jejich sousedních pozemků fyzicky napadnout tak, že ji shodil na zem, v důsledku čehož ona utrpěla nitrokloubní zlomeninu konečné části vřetení kosti na levé ruce bez dislokace s následnou sádrovou fixací v době od 2. 5. 2014 do 27. 5. 2014. Škoda, která žalobkyni vznikla v důsledku tohoto jednání žalovaného, představuje náklady spojené s léčením žalobkyně (zaplacené regulační poplatky, náklady na dopravu k lékaři a rehabilitacím) ve výši 2.840 Kč, dále bolestné navýšené o 30% v důsledku úmyslného jednání žalovaného a další nemajetkovou újmu ve výši 21.778 Kč. Další nemajetkovou újmu žalobkyně požadovala za to, že v důsledku poranění se nemohla starat o ovce, obhospodařovat zahradu a vykonávat běžné domácí práce, přičemž tyto práce musel vykonávat její synovec, kamarádka a manžel, za což požaduje částku vypočtenou z průměrné měsíční mzdy ve výši 837,60 Kč za den vynásobenou 26 dni.
8. Soud prvního stupně po provedeném dokazování, které v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal, dospěl k závěru, že žalobkyni bylo ublíženo na zdraví jednáním žalovaného, kterým jí byla způsobena nitrokloubní zlomenina konečné části vřetení kosti na levé ruce. Soud prvního stupně z provedeného dokazování dovedl zavinění poškozeného, neboť bylo prokázáno, že mezi účastníky řízení došlo 30. 4. 2014 ke konfliktu, přičemž sám žalovaný potvrdil, že uchopil žalobkyni za tričko, byť tvrdil, že ji pouze podržel. Dále soud prvního stupně konstatoval, že bylo prokázáno, že žalobkyně se ještě též den obrátila na lékaře se zraněním levé ruky a dva dny poté navštívila lékaře, který zjistil zlomeninu levé ruky. Podle soudu prvního stupně nebylo nijak prokázáno, že by si žalobkyně tuto zlomeninu způsobila v mezidobí. Dle soudu prvního stupně je tedy nutno vycházet z toho, že příčinou zlomeniny byl právě konflikt účastníků dne 30. 4. 2014, tj. strhnutí žalobkyně žalovaným. Soud prvního stupně ohledně těchto závěrů vycházel z výsledků trestního řízení vedeného vůči žalovanému.
9. Po právní stránce soud prvního stupně věc posoudil dle ustanovení § 2894, § 2956, § 2957, § 2958, jakož i dle § 2960 zákona č. 89/2012, občanského zákoníku (dále jen o. z.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. Kristýna Žilincová

10. Pokud se jedná o výši škody představující bolestné, vycházel soud prvního stupně ze závěrů znaleckého posudku, který ve věci nechal zpracovat. Stanovené bolestné však soud prvního stupně dle ustanovení § 2953 o. z. snížil, když dospěl k závěru, že se v dané věci nejednalo o škodu způsobenou úmyslně a důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení náhrady shledal v tom, jak ke škodě došlo. Soud prvního stupně v této souvislosti konstatoval, že bylo prokázáno, že mezi účastníky řízení dochází k dlouhodobým neshodám, kdy na sebe vzájemně podávají podněty k přestupkové komisi, dochází mezi nimi k vzájemnému slovnímu napadání, a ani konflikt, který se udál dne 30. 4. 2014, nebyl zcela a výhradně jen v důsledku jednání žalovaného. Bolestné z těchto důvodů soud prvního stupně snížil o 50% a žalobkyni přiznal bolestné ve výši 7.790 Kč. Dále soud prvního stupně žalobkyni přiznal účelně vynaložené náklady, které žalobkyně vynaložila v souvislosti s péčí o její zdraví, a to náhrady zaplacených regulačních poplatků a náhradu cestovného v prokázané výši 2.840 Kč. Celkem soud prvního stupně přiznal žalobkyni 10. 630 Kč společně s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně za dobu od 19. 11. 2014 do zaplacení.
11. Pokud se žalobkyně domáhala peněžité náhrady za míru nepohodlí, stresu a obtíží se zajištěním prací v hospodářství a domácnosti po dobu fixace levé ruky, soud prvního stupně žalobu v této části ohledně 21.778 Kč zamítl, neboť žalobkyně za výpomoc s ovcemi a na zahradě nic neuhradila. V této souvislosti soud prvního stupně poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2108/2011 a konstatoval, že nebylo zjištěno, že by pomoc, kterou poskytoval manžel, synovec, známá a sestřenice, přesahovala míru lidské a rodinné solidarity. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně nebyla výrazně nesoběstačná v základních úkonech, v nichž by přenesení zátěže na osoby blízké představovalo neúměrné břemeno přesahující rámec solidarity, když se jednalo o poměrně krátké období léčby (fixace ruky od 2. 5. 2014 do 27. 5. 2014 a ukončení léčby a ustálení stavu do 15. 7. 2014 – viz žalobní tvrzení a zjištění znalcem) a žalobkyně byla z velké části soběstačná.
12. K požadavku žalobkyně na navýšení bodového ohodnocení za bolestné pro úmysl žalovaného soud prvního stupně uvedl, že úmysl žalovaného prokázán nebyl, a proto soud prvního stupně k navýšení bodového ohodnocení nepřistoupil.
13. V závěru odůvodnění rozsudku soud prvního stupně odůvodnil jednotlivé výroky o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem, výřiky o náhradě nákladů řízení státu a o uložení povinnosti žalovanému zaplatit část soudního poplatku.
14. Odvolací soud při svém rozhodování vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, který považuje za dostačující pro rozhodnutí ve věci samé. Se skutkovými zjištěními učiněnými soudem prvního stupně se odvolací soud ztotožnil a v celém rozsahu proto odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Odvolací soud se ztotožnil i s právním posouzením věci odvolacím soudem, až na aplikaci ustanovení 2953 o.z., jak bude dále vysvětleno.
15. V průběhu řízení bylo jak výpověďmi obou účastníků řízení, tak i svědeckou výpovědí svědkyně A.J. a svědka A.F., jakož i obsahem připojeného trestního spisu Okresního soudu v Hodoníně sp. zn. 3 T 122/2014 zcela jednoznačně prokázáno, že dne 30. 4. 2014 došlo mezi účastníky řízení k incidentu, do něhož se aktivně zapojila žalobkyně, která při tom utrpěla zranění levé ruky, jak bylo výše popsáno. Byť soud prvního stupně při svém rozhodování neměl k dispozici pravomocný trestní rozsudek, kterým by byl žalovaný za své jednání pravomocně odsouzen (jednání žalovaného bylo usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 To 393/2015-155 postoupeno přestupkové komisi ve Velké nad Veličkou, která ve věci dosud nerozhodla), přesto soud prvního stupně dle názoru odvolacího soudu učinil naprosto logický závěr, že z řetězce nepřímých důkazů lze dovodit zavinění žalovaného za újmu, kterou žalobkyně utrpěla, tedy za zlomeninu její levé ruky. V této souvislosti odkazuje odvolací soud na bod 11 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Přestože žalovaný v průběhu řízení popíral, že by žalobkyni fyzicky napadl a strhl ji na zem, toto jeho tvrzení bylo soudem prvního stupně zmíněným řetězcem nepřímých důkazů prokázáno. Navíc nelze přehlédnout, že i sám žalovaný svůj díl odpovědnosti na vzniku škody

žalobkyně uznal tím, že se proti výroku I rozsudku soudu prvního stupně, kterým mu byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni náhradu škody ve výši 10.630 Kč spolu s blíže specifikovaným úrokem z prodlení, neodvolal. Škoda vzniklá žalobkyni v podobě újmy na zdraví (zlomenina levé ruky) je tedy v příčinné souvislosti s jednáním žalovaného, který nepochybně porušil svoji prevenční povinnost vyplývající z ustanovení § 2900 o. z., podle kterého vyžadují-li to okolnosti případu nebo zvyklosti soukromého života, je každý povinen počínat si při svém konání tak, aby nedošlo k nedůvodné újmě na svobodě, životě, zdraví nebo vlastnictví jiného. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že žalovaný žalobkyni odpovídá za škodu, která jí vznikla na zdraví, a to v podobě bolestného a prokázaných nákladů, které v souvislosti se svým léčením vynaložila. Pokud se jedná o výši bolestného, soud prvního stupně správně vycházel ze znaleckého posudku, který bolestné žalobkyně vyčíslil na částku 15.580 Kč. Z této částky však soud prvního stupně přiznal žalobkyni pouze 50%, tedy částku 7.790 Kč s poukazem na ustanovení § 2953 o. z., kdy zohlednil oboustranné vzájemné nevraživé a dlouhodobé chování účastníků řízení, jehož jediným smyslem je působit si naschvály a zohlednil i chování žalobkyně v daném konfliktu. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v tom, že žalobkyni přísluší bolestné ve výši 50% znaleckem vyčísleného bolestného, tedy ve výši 7.790 Kč, nicméně odvolací soud se neztotožnil s právním posouzením tohoto snížení a neshledal důvody pro aplikaci ustanovení § 2953 o. z.

16. Podle ustanovení § 2953 odst. 1 o. z. z důvodů zvláštního zřetele hodných soud náhradu škody přiměřeně sníží. Vezme přitom zřetel na to, jak ke škodě došlo, k osobním a majetkovým poměrům člověka, který škodu způsobil a odpovídá za ni, jakož i k poměrům poškozeného. Náhradu nelze snížit, byla-li škoda způsobena úmyslně.
17. Tzv. moderační (zmírňovací) právo upravené v tomto ustanovení umožňuje soudu určit výši náhrady škody nižší částkou, než je její skutečný rozsah tak, aby přiznaná náhrada škody vyjadřovala to, co v konkrétním případě lze po škůdci spravedlivě požadovat. Jde o přiměřené snížení, tedy o nalezení takové proporce, která je s přihlédnutím k okolnostem případu a dalším zákonným důvodům spravedlivá jak z pohledu oprávněného nároku poškozeného, tak vzhledem k osobním a majetkovým poměrům škůdce, vůči němuž by povinnost k náhradě neměla být nepřiměřenou tvrdostí. Smyslem moderačního práva je tedy především odstranění tvrdosti dopadu povinnosti k náhradě škody do poměrů osoby, která za ni odpovídá. Zmírňovací (moderační) ustanovení může soud uplatnit jen tehdy, když by bylo uložení povinnosti k plné náhradě újmy nespravedlivé s ohledem na všechny okolnosti, k nimž je třeba přihlížet jak na straně oběti i škůdce, a to především tehdy, když by pro něj bylo likvidační. Otázkou dopadu do majetkové sféry žalovaného uložení povinnosti žalovanému zaplatit žalobkyni bolestné v plné výši se soud prvního stupně v dané věci nezabýval. Z žádných skutečností obsažených ve spise dle názoru odvolacího soudu nelze dovodit, že žalobkyni požadovaná výše škody po žalovaném v celkové výši 47.911 Kč by byla pro žalobce likvidační, zejména částka 15.680 Kč, představující bolestné. V pouhé skutečnosti, že mezi účastníky dochází dlouhodobě k neshodám, že konflikt, který se udál dne 30. 4. 2014, nebyl zcela a výhradně jen v důsledku jednání žalovaného, nemůže být samo o sobě důvodem pro aplikaci ustanovení § 2953 o. z.
18. Byť se odvolací soud neztotožnil s právním posouzením věci soudem prvního stupně v otázce aplikace ustanovení § 2953 o. z., přesto dospěl k závěru, že pokud soud prvního stupně přiznal žalobkyni toliko 50% z částky představované bolestné, rozhodl správně. Je tomu tak z důvodu spoluzavinění žalobkyně na vzniku škody, která jí vznikla.
19. Podle ustanovení § 2918 o. z., vznikla-li škoda nebo zvětšila-li se také následkem okolností, které se přičítají poškozenému, povinnost škůdce nahradit škodu se poměrně sníží. Podílí-li se však okolnosti, které jdou k tíži jedné či druhé strany, na škodě jen zanedbatelným způsobem, škoda se nedělí.
20. Odvolací soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že to byla žalobkyně, kdo se v rozsahu 50% na vzniku škody podílel. Z provedeného dokazování zcela jednoznačně vyplynulo, že prvotní

incident vznikl mezi manželem žalobkyně a žalovaným, mezi nimiž vznikl spor ohledně hranice pozemku, kde manžel žalobkyně sekl trávu. Z výslechu účastníků i svědků, a to nejen v tomto řízení, ale i v trestním řízení zcela jednoznačně vyplynulo, že žalovaný původně žalobkyni nijak neohrožoval a jeho nesouhlasné jednání se sečením trávy údajně na jeho pozemku směřovalo toliko vůči manželu žalobkyně. Naopak to byla žalobkyně, kdo se aktivně do tohoto probíhajícího incidentu mezi manželem žalobkyně a žalovaným zapojil a kdo celou vzniklou situaci vyhrotil. Ze žádných skutečností vyplývajících ze svědeckých výpovědí i výpovědí účastníků nelze dovodit, že by jednání žalovaného vůči manželu žalobkyně bylo tak vysoké intenzity, že by jednání žalovaného manžela žalobkyně ohrožovalo na zdraví a že by vyžadovalo aktivní zásah žalobkyně. Pokud by tomu tak nepochybně bylo, pak by trestní řízení neskončilo postoupením věci k projednání jednání žalovaného jako přestupku. V této souvislosti odvolací soud považuje za nezbytné zmínit, že dle jeho názoru je zcela nerozhodné, zda původní incident mezi žalovaným a manželem žalobkyně vznikl na pozemku toho kterého z účastníků. Podstatné je, že k incidentu mezi těmito osobami došlo a že se do tohoto incidentu aktivně žalobkyně zapojila, ač nebyla sama žádným způsobem ohrožena a napadena. Odvolací soud tedy uzavírá, že to byla i žalobkyně, kdo se svým jednáním spolupodílel na vzniku jí vzniklé škody, a tudíž i ona nese svůj díl odpovědnosti na vzniklé škodě v rozsahu 50%, jak správně určil soud prvního stupně. Odvolací soud se tedy ztotožnil s krácením bolestného vzniklého žalobkyni v rozsahu 50%, jak učinil soud prvního stupně, byť s jiným právním posouzením. V této souvislosti považuje odvolací soud za vhodné zmínit, že stejnými úvahami by bylo možno se řídit při rozhodování o výši majetkové újmy vzniklé žalobkyni, představované náklady vynaloženými na léčení žalobkyně v podobě zaplacených regulačních poplatků a nákladů na cestovné. Vzhledem k tomu, že žalovaný nekrácení těchto věcných nákladů soudem prvního stupně akceptoval a proti přísudečnému výroku se neodvolal, nebylo třeba se otázkou krácení těchto věcných nákladů blíže zabývat.

21. Pokud se jedná o závěr soudu prvního stupně ohledně neprokázání úmyslného jednání žalovaného způsobit žalobkyni újmu na zdraví, pak s tímto se odvolací soud v celém rozsahu ztotožnil.
22. Rovněž tak se odvolací soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně ohledně nepřiznání žalobkyni peněžité náhrady za míru nepohodlí, stresu a obtíží se zajištěním prací v hospodářství a domácnosti, přičemž odvolací soud v celém rozsahu odkazuje na příslušné odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně pod bodem 13. Odvolací soud nemá, co by v této části k věci dodal.
23. S přihlédnutím k výše uvedenému odvolací soud shledal rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný, a proto ho ve smyslu ustanovení § 219 o.s.ř. včetně správných výroků o náhradě nákladů řízení a o povinnosti žalovaného zaplatit soudní poplatek (výroky II – VII) potvrdil.
24. Úspěšnému žalovanému pak odvolací soud s ohledem na ustanovení § 142 odst. 1 za použití ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení představují odměnu advokáta žalovaného za 2 úkony právní služby učiněné v odvolacím řízení, a to za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále jen advokátní tarif). Odměna za 1 úkon právní služby vypočtená z částky 40.121 Kč, která byla předmětem odvolacího řízení, činí 2.740 Kč (§ 7 bod pátý advokátního tarifu). Na výše uvedené 2 úkony právní služby přísluší zástupci žalobce 2x 300 Kč režijní náhrada hotových výdajů, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupci žalobce dále přísluší náhrada za čas strávený cestou z jeho sídla k odvolacímu jednání ke Krajskému soudu v Brně, a to za 4 půlhodiny po 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a) odst. 3 advokátního tarifu). Náklady odvolacího řízení dále představují cestovné advokáta z Kyjova do Brna a zpět při ujetí 110 km osobním automobilem Volkswagen Touareg RZ: 1 BU6202 při průměrné spotřebě 6,96 l motorové nafty na 100 km, ceně 1 l motorové nafty 31,80 Kč (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 358/2019 Sb.) a základní náhrady za 1 km jízdy 4,20 Kč (§ 1 písm. b) vyhlášky č. 358/2019 Sb.). Cestovné představuje částku 705 Kč. Celkové výše uvedené náklady odvolacího řízení představují částku 7.185 Kč. K této částce bylo třeba připočítat 21% daň z přidané hodnoty, neboť zástupce žalovaného doložil, že je plátcem této daně

a daň z přidané hodnoty je součástí nákladů řízení (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady odvolacího řízení, které byly úspěšnému žalovanému přiznány, činí 8.694 Kč.

25. Platební místo nákladů řízení a lhůta k plnění vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné.

Nesplní-li povinná strana dobrovolně a včas to, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná strana domáhat jeho splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

Brno 21. ledna 2020

JUDr. Jaroslav Burian v.r.
předseda senátu